

ALAN DUGAN

Börtönének

(PRISON SONG)

Fodrozódik a bőr a testemen,
mint hold udvarolta víz, szökésre biztat.
Hol találhat hasonló, meztelen állatot,
mint amelyet most gyűlöltén védelmez?
Egyszer elmondta, mi történik odakint,
ki támad, ki simogat, és hogy a levegő táplál-e vagy
megfagyaszt. Sötétre ébrednek,
éjszaka, a tudatlanság formátlan óceánján,
a gyümölcs tán visszamar és felhorzsol a víz, mint a kő.
Irigység ez: ismerős szerszámok és fegyverzet után nézek,
amelyek jobban támogatják érdekeimet.
Na, hagyjuk, töröljük el a nyomokat vagy húzzunk el:
mindazonáltal a pokol hüvelyé átdöfte sötétségemet, amelyet lazán
rám szabtak, mint a test-gyűlölő szentek kínzó ingét:
miféle árulók munkálkodnak arcomon, mily útmutatást
csempésznek át dörzsölt őrein! Bár még éjjel is bebörtönöz
öngerjesztő hazugságaival, hallgatásaival,
a börtön maga épít színpadot, börtöndalokat énekel, és
tűzijátékkal dicséri a házilag készült napot.

Címtelen vers

(UNTITLED POEM)

A pompás királylepkék parancsa:
reppenjetek, basszátok meg: csináljatok hernyókat,
Náluk ez a közösülés egyetlen formája,
Egy darabig figyeltem egy párt,
de meguntam: nézni más szerelmeskedését
szigorúan a biológusokra és a kukkolókra tartozik.
Amikor végre különváltak
az eksztázis kimerítő aktusa után
egyből más irányba reppentek tova
a szellőben ehető virágokat keresve.
Amennyiben az egyikük megmenekül a fecskéktől,
melyek bekapják a bogarat, de a szárnyakat tökéletesen érintetlenül
hagyják, és ó azok több ezer mérföldet repülnek
déli irányba erős északi szelek hátán.

Téli vihar

(WINTER GALE)

A ház vén eresztékei
megroppantak a viharban, de a ház
tartotta magát a kandallókémény körül.

A kutyád fenyőfája a budival
együtt elrepült. Remélem,
senki nincs abban a repülő
koporsóban, mert ha igen, akkor
elárasztja a szar a környéket
és lesz még ingyen temetés is
amin egy fenyőfa lesz a gyász nép.

Legtörékenyebb ablakom
feladta és darabokra törve
csatlakozott a szertartáshoz,
lélegzetvételem imádságai
is vele tartottak. Milyen véres bélgörcs.

Szentőr és gyász

(STENTOR AND MOURNING)

A vasárnap nyugodt volt és szellős,
bár a dombháti tüzéség
határt szabott élvezetének.
Pár baka a pálmafára erősítette bádogtükrét,
és megborotválkozott sisakját használva
tálnak, melyben valószínűleg sok víz nem lesz
hétfő éjjel, ezen filóztam elnyújtózva kissé
a félelem álmos hasmenésében, a katonák vajon
miért fosnak a számonkéréstől jobban, mint egy
várható csonkítástól. Én megesküdtem, hogy egyszer,
majd e fontos háború után, bátran
lemondok az engedetlenségről.
Mindazonáltal, a kapitány focista hangja, erőszakos, mint egy mitteszer
és gombásodás a lábon, azt parancsolja a közjog nevében,
poroszosan pletykás, vagy fegyelmezetten mosolygó,
hasonlóan Hérához, amikor összekalapálta a görögöket,
akik a hajóiknál bömböltek: Szentőr hangján kiáltott,
és azok újra harcba álltak, nem Helénáért és szuvenírért,
még isten kegyéért sem, csak mert ez volt a jó görög ítélet.
Most tehát, a túlélő péntek után, a béke e szűk hétvégéjén
hallom, hogy egy haver biztonságáért harcolunk,
vagy hogy megbosszuljuk halálát, bár véleményem az,
hogy mindent összevetve, titokban mindannyian kényeztetjük
a félelmet államaink erejétől: néhány
fegyveresünk ismeretlen, akár a támadó Patroklosz is lehet
vagy a duzzogó Akhilleusz, saját félelmünk ellen harcolunk
minden általunk bevethető módon,
vagy megtámadjuk a köz dombját
egy bizonyítható korai halálért
a nemzet égisze alatt.

Megjegyzés: A tenger felőrli a dolgokat

(NOTE: THE SEA GRINDS THINGS UP)

Ez történik most
miközben e szavak megjelennek
előtted vagy meghallod őket.
Laposan megcsap egy hullám.
Víz fut fel a partra, aztán
pörög és csúszik vissza, tengeri habtaréjt
hagy hátra, hínárt és kagylót.
Azt gondolod:
Ki kell törnöm
ebből az iszonyú körforgásból,
de az óceán nem enged: egyre csak
áthatol a gondolaton,
egy hullám megtörik, vízének egy része
felfut a strandra és vissza ismét.
Tajtétköz taréjt és csontvázszerű szemetet
hagy hátra.
Azt gondolod:
Ki kell törnöm az
élet és a halál e körforgásából:
de az óceán nem enged: simán
áthalad a gondolaton.
Hullám törik meg a homokon,
víz repül a partra
és pörög le, vissza,
sziszeg és valamilyen taréjt hagy hátra,
távozik.
Azt gondolod: El kell
túnnom az élet körforgásából,
aztán a halál körforgásából,
és úgy kell tovább mennem,
mint ahogy a tenger áramlik
e körforgásban
az utolsó szó után,
de ez nem az utolsó szó,

kivéve ha arra gondolsz, hogy
ez a körforgás a tenger folyamatos
leltára. Ne feledd: ez csupán egy tenger
egy tengerparton egy bolygón
egy naprendszerben egy galaxisban.
Ezután kitágul a skála, tehát
ez nem az utolsó szó,
és senki nem beszél vissza.
Ez egy magányos szituáció.

GYUKICS GÁBOR fordításai

